

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadragesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 2. Author, & autoritas historiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

neratus, & pede saucius, dolore magis animi, quàm vulnerum, grauitate confectus decessit. Albericus autem proditus, captus, ante oculos suos sex filios membratim laceratos, duas filias cum vxore, viuas infelicibus flammis vstulatas vidit, ac tandem pedibus ad equi caudam alligatis per castra tractus, forcipibusque frustillatim discerptus Absyrri alicuius instar miserandum in modum interiit. Quid hoc est rerum? quænam ista iustitia est? Is qui parum peccauit, multum luit; & parum luit, qui fuit omnium facinorum reus? Hæcne pœnæ & culpæ æqualitas? istud diuinæ sapientiæ iudicium? Omnino, & quidem æquissimum, sapientissimum. Quia Albericus minus malitiosus, Icilius extremè in omne flagitium proiectus, vterque quidem grauia supplicia promeruit, Icilius autem longè grauiora. Quid autem grauius inferno? Hinc de illo legitur: *Sine pœnitentia decessit.* Albericus autem, *postquam peccata sua ritè confessus est,* mutatis jam æternis Inferni pœnis, in pœnas temporales, nulla satis dira tormenta potuit sustinere, quæ meritis æquipararentur. Immo plerumque hoc fit à filijs lucis, qui cum videant, nullos esse, in hac vita, tam acerbos cruciatus, qui possint vel cum Purgatorij doloribus conferri, etiam si sint innocentissimi atque sanctissimi, tamen maximas corpori inferunt afflictationes. Eremitæ, Monachi variorum ordinum, qui à mundo separati vix sciunt, nisi è libris, quid sit peccare, quàm miserè vestiuntur? quàm asperè cubant? quàm seuera ieiunia sibi indicunt? Sic Ioan. Baptista in exemplum, de cuius vestitu, habitatione, & victu, Euangelica docet historia. At qui plurima quotidie committunt flagitia, non tantùm nihil lunt, verùm etiam mollibus vestiuntur, in vino, in conuiujs & luxurijs assiduè versantur, rident, ludunt, iocantur, fletum, lachrymas, pœnitentiam detestantur. Quod manifestum indicium est, pœnas illorum in alteram vitam differri. Si *saperent, ac nonissima prouiderent,* vtique huius vitæ incommoda omnia libenter tolerarent. Nunc non sapiunt, neque satis credunt,

Esse aliquos Manes, & subterranea regna,

hinc præsentibus bonis inhiant, & quidquid est durum, aut molestum auersantur.

II.

Ad hos erudiendos toties Scriptura sacra inculcat memoriam

riam

riam gehennæ; toties clamant Prophetæ, toties ipse Christus vix istud ingeminat. *Quis poterit habitare de vobis cum igne deuorante? quis habitabit ex vobis cum ardoribus sempiternis?* Et Seruator: *nolite timere eos, qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere: sed potius timete eum, qui potest & animam, & corpus perdere in gehennam.* Quod etiam per illustria sæpe exempla docuit Deus. Ego vnicum referam, ad hoc propositum valde idoneum; ex libro quem Sigebertus de Illustr. Ecclesiæ Scriptor. vocat librum *De vita & doctrina Patrum*; Gentianus Heruetus in præfatione versionis suæ Palladianæ existimat ipsum Palladium eum librum scripsisse; historiã certè in eo contentam refert Ioannes Damascenus in libro, qui inscribitur, *De ijs, qui cum fide excefferunt ex hac vita.* Interpretatus est eum ex Græco Ioannes S. R. E. Subdiaconus, edidit in lucem accuratiùs Heribertus Rosvveydus, vt ad eò historia neque antiquitate, neque autoritate careat. Est autem talis.

Quidam ex Eremitis patribus autoritate pollens & pietate, per varia circumibat virorum ac mulierum conobia, vt ea visitaret. Is, in quodam loco senecta ætate virginem inuenit Deo, in assidua oratione, contemplatione, ieiunijs, asperrimisque corporis afflictationibus seruientè: cuius cum de virtutibus audisset multa, eam, vt fieri solet de Vocatione sua interrogauit, scire volens causam, ob quam, spretis mundi illecebris, ipsa tam duro se viuendi generi addixisset. Illa primùm oculos deiecit pudicos, aliquantulum cogitabunda tacuit; tum quasi post deliberationem præmissam in cælum suspiciens, manibusque decussatim supra pectus iunctis, altùm ingemiscens ita loqui cœpit. *Mihi, o pater venerabilis, adolescentulæ adhuc diuersi moris erant parentes. Pater natura imbecillis, valetudine inconstans, sapius ægro-tans, quàm sanus. Siue æger tamen, siue sanus, semper modestus, grauis, mansuetus, patiens. Si quando vires sinebant, numquam videbatur otiosus: aut enim in templo semper, aut in agro hortouè versabatur, vt Deum precando, terram laborando, coleret; tam ad aras, quàm ad areolas assiduus. Siquidem vbi superis honores detulit, vel sementem iecit, vel messe peracta fruges domum comportauit; itaque turbas hominum vitauit, vt numquam*

AUTHOR ET
AUTHORITAS
HISTORIAR.
Isa. 33. 14.
Matth. 10. 28.

Sigebert. de
Illustr. Eccles.
Scriptorib. in
Ioan. c. cxviii.

Heribertus
Rosvveid in
Viris PP. l. 6.
libello 1. de
præuidentiã,
seu contem-
platione. § 15.

III.

QUALIS FVE-
RIT PATER
TAM PIÆ FO-
LIAE?